

Kepler62: Inbjudan

Översättning: Marjut Hökfelt

**BONNIER
CARLSEN**

KEPI.

INBJUDAN

1.

Pojken tog ett äpple. Den gamle vakten som satt i kontrollrummet suckade djupt. Äppeltjuven, en kille på runt tretton år, stirrade fräckt rakt in i övervakningskameran. Vakten reste på sig, drog upp sina nedhasade blå uniformsbyxor och lunkade iväg för att möta killen, som var klädd i säckiga byxor och en för stor jacka. Han var storvuxen för sin ålder och hade trassligt, rågblont hår som såg ut som om det vispats runt i en orkan.

Pojkens rynkade ögonbryn och reserverade hållning påminde vakten om ett rovdjur. En räv eller en mård, eller något liknande. Vilddjur som rörde sig i gränlandet mellan ljus och skugga. Samtidigt fanns det något respektingivande hos honom. Ögonen. De var isgrå, öppna och ärliga, och irriterande genomborrande på något sätt.

Pojken stod kvar på fruktavdelningen med äpplet i handen. Försökte inte fly därifrån. När vakten kom dit smälte hans ilskna min och blev en aning retsam, närapå uppspelt, som om han träffat på en gammal kompis.

– Har du nånsin hört talas om kunskapens träd?
frågade vakten.

– Va?

– Om man tar en tugga av en frukt från trädet,
får man kunskap om det goda och det onda.

Pojken såg vakten i ögonen utan att blinka.
Vakten suckade.

– Det är inte nödvändigtvis nåt bra. Det är inte
bra att veta för mycket. Särskilt inte för barn.

Pojken fortsatte att stirra på vakten och lyfte
långsamt frukten och tog en tugga. Han slöt
ögonen och mumsade njutningsfullt.

Knäppgök, tänkte vakten. Pojkens fräckhet och
kaxighet var inget vanligt ungdomstrots. Det var
något annat.

– Tvinga mig inte att behöva bli otrevlig, sa
vakten, nästan vädjande.

Pojken tog en till tugga av äpplet och lade
sedan noga tillbaka den halvättna frukten på
högen av äpplen. Sedan log han och höll upp
händerna framför sig som om han väntade på
handfängsel.

– Då så. Du bad om det själv, fnös vakten. Han
klev fram mot pojken, grep tag i axeln och armen
och föste honom framför sig mellan de proppfulla
hyllorna, förbi kassorna och genom larvbågarna.

De började genast att tjuta. Vakten vred pojken mot sig.

– Töm fickorna, beordrade han och klämde åt pojkens axel så att han grimaserade. Pojken visade inte det minsta tecken på att lyda, så vakten stack ner ena handen i den väldiga fickan på hans parkas och plockade fram ett datorspel inlindat i folie. Det nya som alla ungar ville spela. Pojken visste tydligen inte att larmsystemet hade ändrats. Det gamla folieknepet funkade inte längre.

– Jag förstår faktiskt inte vad som fascinerar er med det här spelet. Trodde du verkligen att du skulle få behålla det? Och nu ... stick! Såna som du har inget här att göra. Jag vill aldrig mer se dig här i butiken.

Vakten knuffade till tjuven i ryggen så hårt att pojken med nöd och näppe lyckades hålla balansen. Minen blev trotsig och en dimma lade sig över de grå ögonen. Vakten skakade på huvudet och gav upp ett skratt som påminde om gnisslande metall. Med sänkt huvud kämpade sig pojken iväg i motvinden.

Ari höjde huvudet och suckade. Det hade varit så nära. Spelet hade nästan varit hans.

Solen stack fram från en i övrigt mulen himmel.

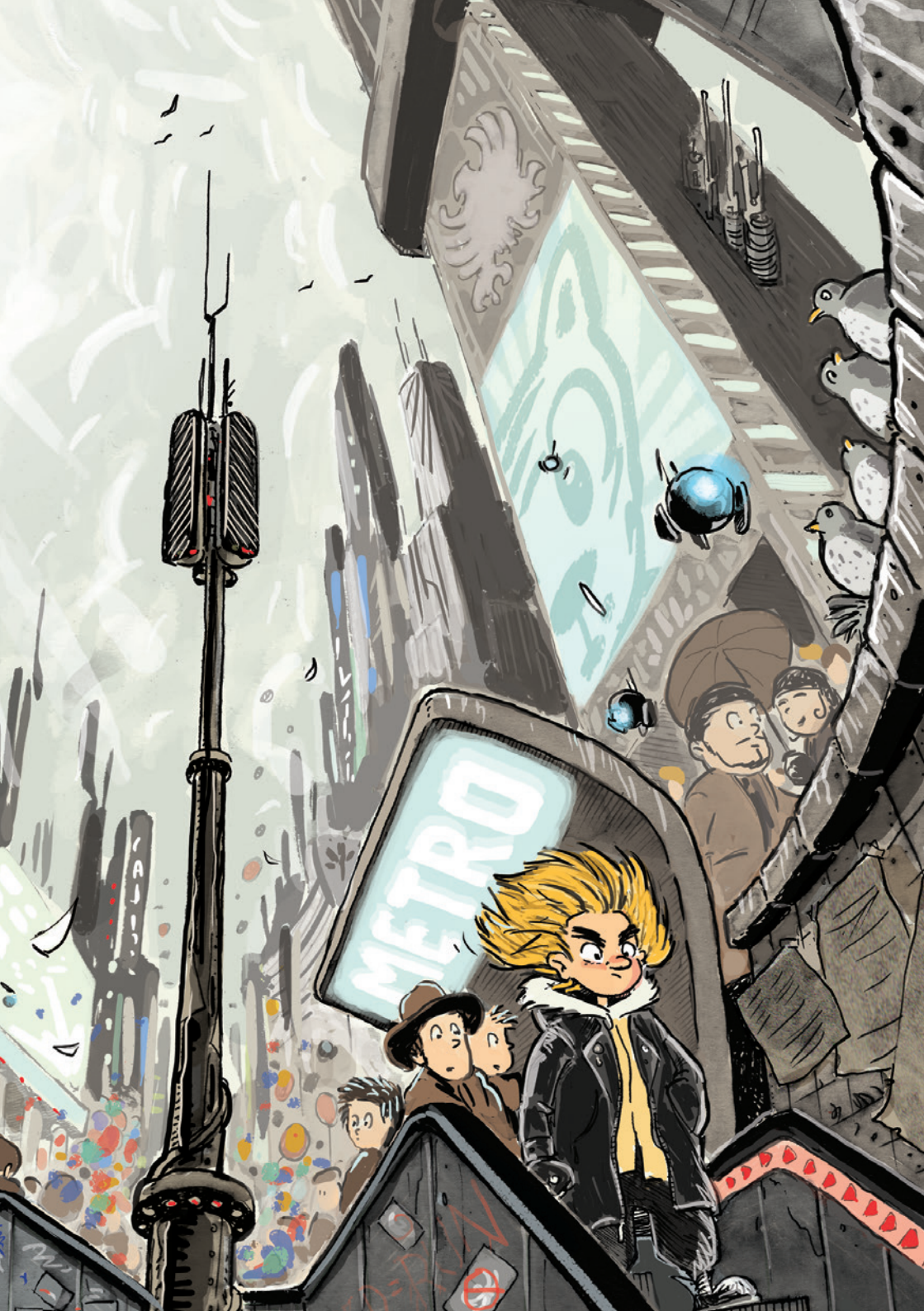

En stråle träffade ett tidningsställ, där rubriken på en tidning skrek ut:

”Senaste nytt om forskningsexpeditionen!”

Ari brydde sig inte om den. Vaktens ord sved fortfarande i honom. Ari visste precis vad mannen menade med ”såna som du”.

2.

Hemma var det tyst. Förstås. Pappa hade aldrig ens bott där, och mamma var iväg igen för att leta efter jobb, mat, ett bättre liv, en möjlighet, vilken förändring som helst egentligen.

Mammas resor tog allt längre tid, för de var inte de enda som var fattiga, verkligen inte.

Allt färre hade råd att handla i en sådan butik som Ari just hade varit i. Frukt var en lyx, precis som nya kläder, färsk mjölk och bröd. Vanliga människors mat bestod av koncentrat, konserver och majs. Ständigt denna majs, men det fanns åtminstone gott om den varan åt alla.

Men Ari tänkte inte på mat nu. Spelet, han hade haft det i handen. Han hade rört vid den glansiga förpackningen och för ett ögonblick känt triumfen, tills den där idiotiska vakten förstörde allt. DET spelet. Spelet av alla spel. Världens bästa och samtidigt svåraste datorspel någonsin: Kepler62. Det pratades om det överallt, men var ändå jättesvårt att få tag i. Det gick inte ens att ladda ner på nätet. Man måste få, hitta eller köpa det.

Ari slängde jackan över stolsryggen. På golvet låg en skolväska med innehållet utspritt runt omkring som om en bomb hade exploderat inuti den.

– Du borde ta bättre hand om dina grejer, höjtade Ari och började samla ihop sakerna i ryggsäcken igen. Det var fortfarande tyst, men Ari visste att hans lillebror var hemma.

– Vi har inte råd att köpa nya skolgrejer åt dig om du tappar bort eller har sönder de här, fortsatte han, men för döva öron.

Efter att ha hängt upp ryggsäcken på kroken i hallen radade Ari upp sitt byte på bordet: mandariner ur munkjackans luva, en rostbrödslimpa som plattats till i byxbenet, ett paket juice, två klubbor. Från någonstans bakom Aris rygg sköt en späd hand fram och grep tag i den ena sötsaken, men Ari var snabbare. Han daskade till handen och stoppade ner klubban i fickan.

– Ät nåt nyttigt först. Som en frukt.

Joni stod bakom Aris rygg och höll sårat i sin svidande hand. Munnen var ett rakt streck och de mörka ögonen flammade. Ingen utomstående hade kunnat gissa att de var bröder. Joni var mörkhyad och liten för sin ålder, och håret var som taggtråd som snotts ihop till ett hårt trassel.

Ari var i sin tur stor och ljus. Förklaringen var förstås att de hade olika pappor, men bröder var de ändå.

– Du måste se till att äta nytti...

Ari avbröt meningen och ögonen ploppade nästan ut ur skallen när han fick syn på föremålet i broderns hand.

– Är det där vad det ser ut att vara? frågade Ari.

– Ja.

– Får jag ...?

– Nej.

Joni sträckte fram den andra handen. Ari suckade och skrattade till. Han rotade fram den ena klubban ur fickan.

– Byteshandel?

Joni nickade allvarligt och räckte fram spelet.

– Men det är mitt. Du får bara titta på det.

Spelet. Kepler62. Ari trodde inte sina ögon. Han vände och vred försiktigt på spelfodralet, som om det var gjort av världens sköraste glas. I sin hand höll han ett spel som ingen ännu hade klarat. Ett spel som det cirkulerade vilda rykten om. Enligt vissa fanns det en hemlig nivå dold i spelet, en extra bana efter den sista. Och ett ännu vildare rykte var i omlopp: de som slutförde spelet fick en inbjudan. Vadå för inbjudan? Vart? Vad betydde det? Ingen visste. En förändring, som det mamma sökte efter. En belöning som skulle förändra livet. Och nu fanns det spelet hemma hos dem. Det var inte bara ett spel. Det var snarare en inträdesbiljett.

– Var i hela världen fick du det ifrån? frågade Ari avundsjukt.

- En kvinna.
- En kvinna?
- Ja. Hon gav det till mig.
- Gav? Bara så där? Ari skakade misstroget på huvudet.
- Japp. Och hon gav mig en läsk också, en cola.
- Nähä.
- Jo, kolla själv.

Joni gick rotade fram en tom läskburk ur sin ryggsäck. Ari tog förundrat emot den. En läsk kostade ungefär lika mycket som mamma lyckades skrapa ihop på en hel månad. Ari hade aldrig smakat cola, men hade förstås hört talas om det. Det hade alla. När mamma var liten hade det varit en helt vanlig dryck.

– Joni, du vet ju att man inte får ta nåt från främlingar. Och man får absolut inte stoppa nåt i munnen som inte är godkänt av regeringen, och det är den här verkligheten inte.

– Kom igen. Skulle du själv ha tackat nej till colan? Dessutom var det en helt vanlig kvinna. Jättetrevlig och vänlig, ganska ung. Det var inget farligt med det. Hon ville ge mig spelet och läskan för att hon tyckte att jag var söt.

- Söt?
- Ja.

- Snarare ett nöt.
- Du är bara avis för att du inte är lika söt själv.
Ari såg på sin bror, hans ögon glödde av iver och lycka. Ja, Joni var söt. Kanske var det fråga om någon rik snorvalp som ville roa sig på de fattigas bekostnad. Eller göra dagens goda gärning. Sådana fanns också.
- Hörde du om den där forskningsexpeditionen?
frågade Joni.
- Vadå?
- Man har tänkt skicka iväg rymdskepp för att utforska nån planet. Alla pratar om det. Det kan finnas liv där.
- Det rör inte oss.
- Hur så? sa Joni förvånad.
- Det är ändå bara för de rika, precis som allt annat som är bra. De kan köpa sig en plats på den nya planeten, om det nu ens finns nån sån, fnös Ari.
- Men ändå. Är du inte nyfiken på vad som finns där? Det är ju lite samma sak som den där Colu... Clo... Colombo...
- Columbus.
- Ja. Han som sa att han upptäckt Amerika.
Tänk om det finns en helt ny värld där ute i rymden.

Bröderna stirrade på varandra. Joni skälvde till av iver medan Ari trutade med munnen.

– Tänker du verkligen spela det där spelet ensam? frågade Ari.

– Gissa, log Joni.

– Så du låter mig också vara med och spela? bekräftade Ari.

– Du är ju min bror. Inte särskilt söt, men ändå min bror.

Ari nickade och flinade. Han öppnade spel-förpackningen och stoppade in skivan i deras urgamla och repiga PlayStation 10.

Kepler62.

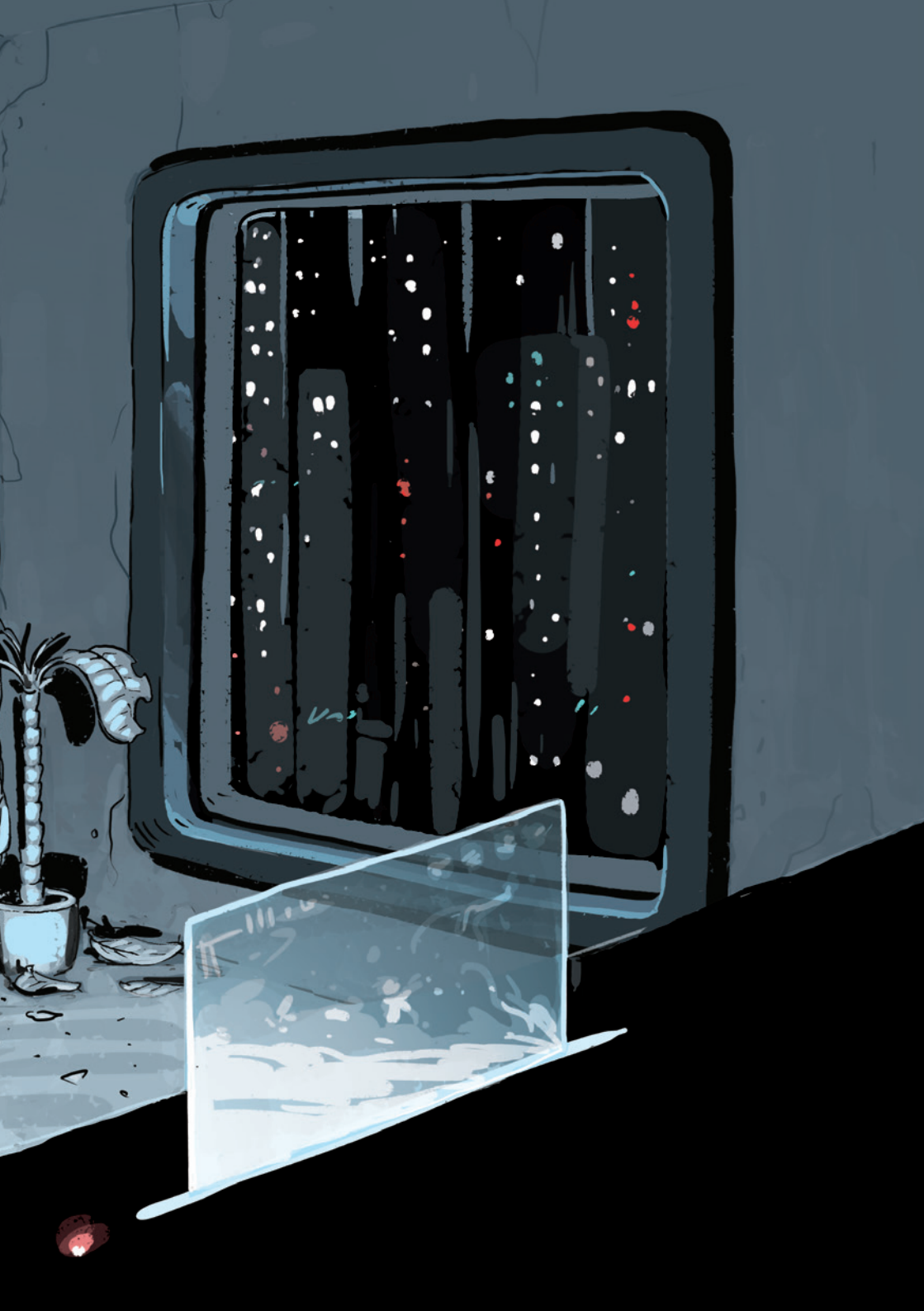
3.

49:e timmen

Ari och Joni spelade. I två dygn hade de turats om att sova, och hade ätit det som fanns i skåpen, i huvudsak majssnacks. Ögonen sved och det värkte i armarna. Ari hade en blåsa på båda tummarna, men han brydde sig inte.

Till en början var det inget märkvärdigt med spelet. Samma smatter som vanligt. Ari och Joni spelade med samma figur. De hade valt Tiera, en forntida finsk krigare.

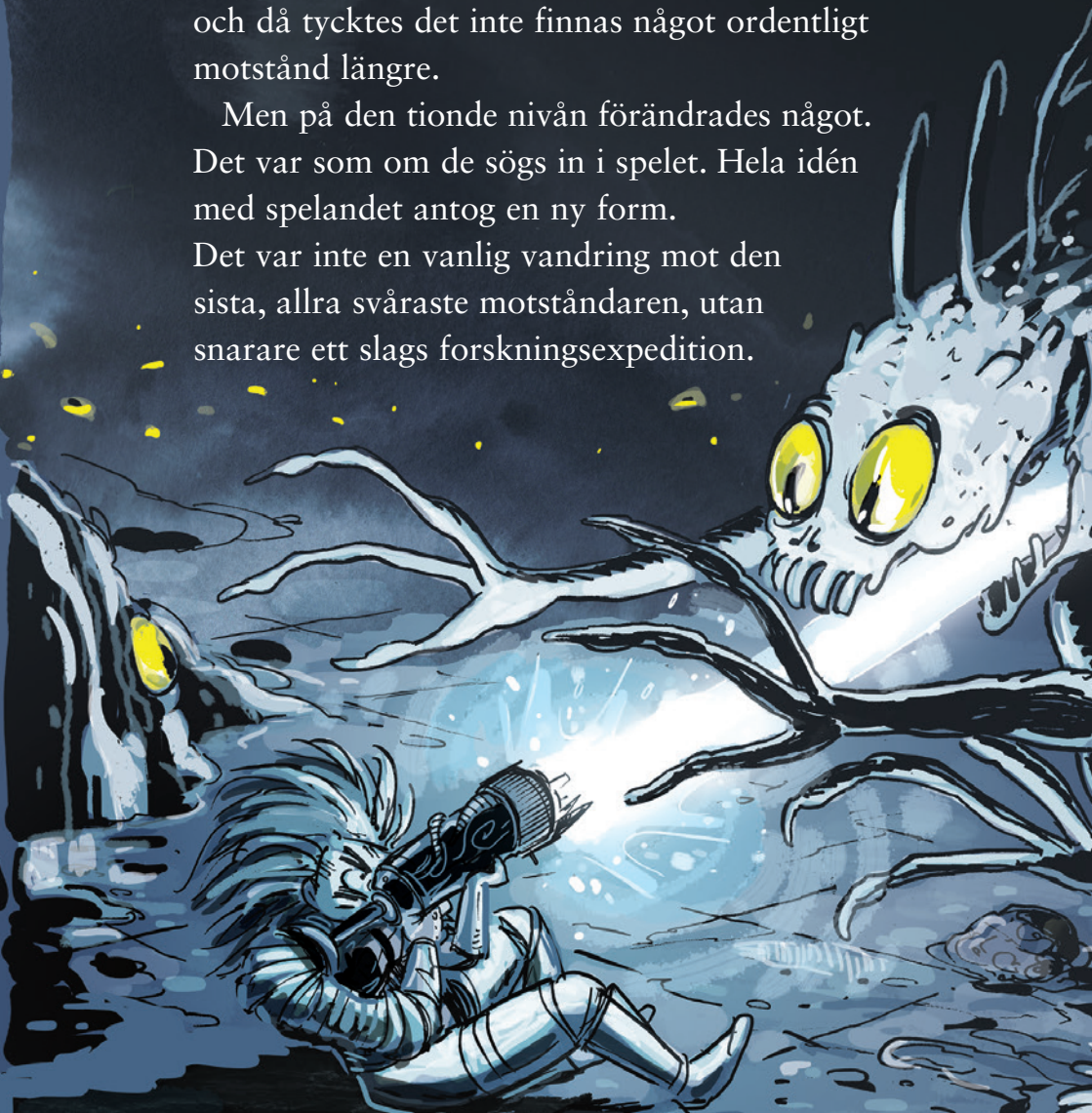

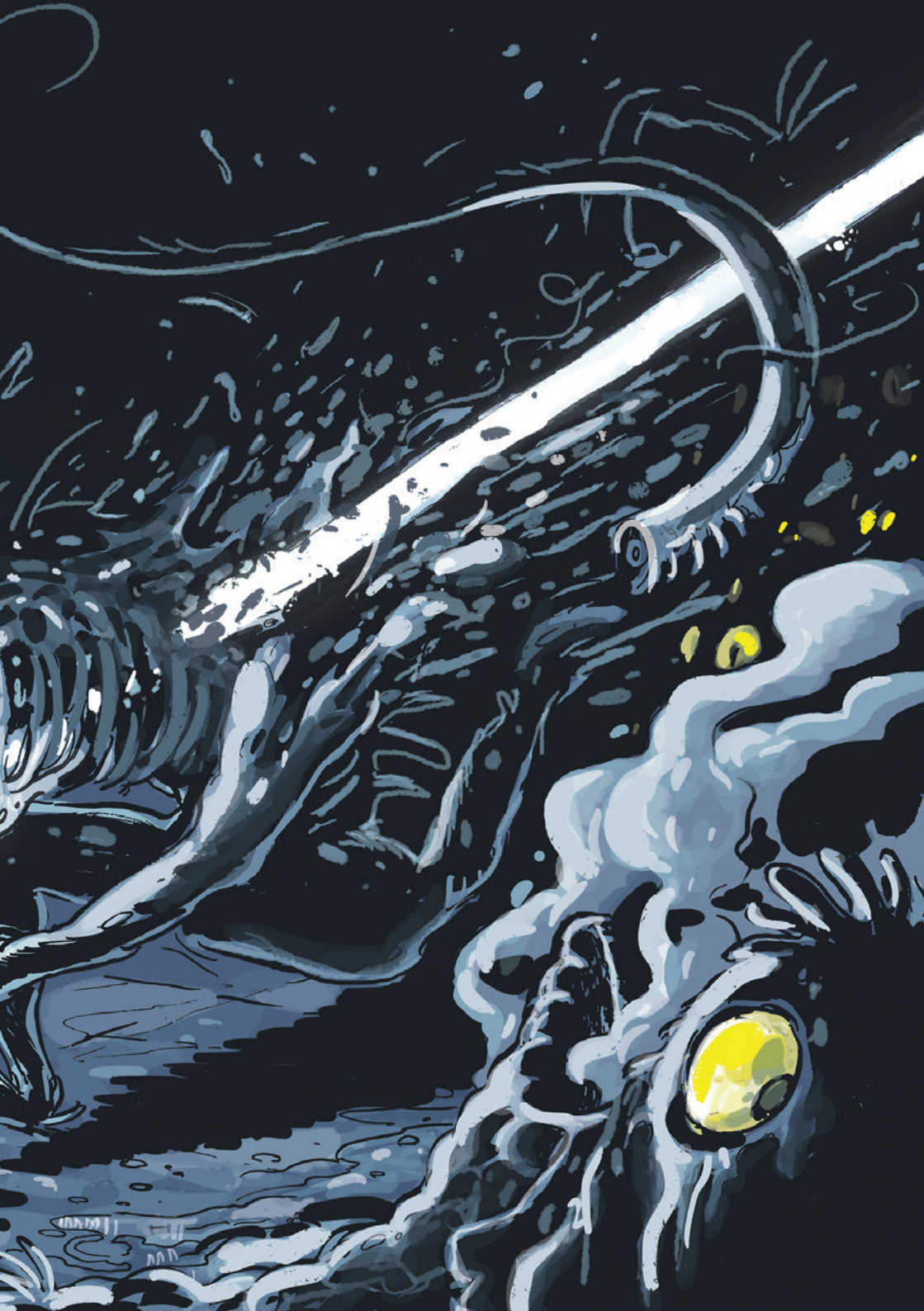
Uppdragen var lätta, och som belöning fick man mer vapen, mer trollformler, mer av allt det som brukade finnas i spel.

Till en början var banorna så lätta att de båda undrade över det där pratet om världens svåraste spel. På nivå fem fick de en protonkanon, och då tycktes det inte finnas något ordentligt motstånd längre.

Men på den tionde nivån förändrades något. Det var som om de sögs in i spelet. Hela idén med spelandet antog en ny form. Det var inte en vanlig vandring mot den sista, allra svåraste motståndaren, utan snarare ett slags forskningsexpedition.

Ari drabbades av en allt starkare känsla av att han hade någon bredvid sig. En känslig och skör varelse som han skulle beskydda i spelet. Han kastade en blick på lillebrodern, som sov på soffan. Lillebrodern sov djupt, men Ari kände ändå starkt hans närvaro. Det kändes spännande och skrämmande på en och samma gång.

78:e timmen

Nivå 99. Ari och Joni befann sig i en återvändsgränd. Precis som alla andra spelare, tydligen. Joni hade diskuterat det i spelcommunityt. Ingen hade hittat någon lösning, ändå var de miljontals runtom i världen som grubblade på saken.

Någon norsk Halfman-halfbiscuito5 var visst redan nära lösningen, eller han skröt i alla fall om att han var det, men gick ändå inte med på att dela med sig av det han visste.

Skärmen var nästan svart. Någonstans i dunklet fanns en ingång till en grotta. I dess gömslen fanns något skrämmande som det inte gick att få grepp om.

